

József Attila: Ode (Óda Angol nyelven)

JÓZSEF ATTILA

KABDEBÓ TAMÁS

Vissza a fordító lapjára

Óda (Magyar)

1
Itt ülök csillámló sziklafalon.
Az ifju nyár
könnyű szellője, mint egy kedves
vacsora melege, száll.
Szoktatom szívemet a csendhez.
Nem oly nehéz -
idesereglik, ami tovatűnt,
a fej lehajlik és lecsüng
a kéz.

Nézem a hegyek sőrénységét -
homlokod fényét
villantja minden levél.
Az úton senki, senki,
látom, hogy meglebbenti
szoknyád a szél.
És a törékeny lombok alatt
látom előrebicccenni hajad,
megrezzenni lágy emléidet és
- amint elfut a Szinva-patak -
ím újra látom, hogy fakad
a kerek fehér köveken,
fogaidon a tündér nevetés.

2
Óh mennyire szeretlek téged,
ki szóra bírtad egyaránt
a szív legmélyebb üregeiben
cseleít szövő, fondor magányt
s a mindenséget.
Ki mint vízesés önnön robajától,
elválsz tőlem és halkán futsz tova,
míg én, életem csúcsai közt, a távol
közeliében, zengem, sikoltom,
verődve földön és égbolton,
hogyan szeretlek, te édes mostoha!

3
Szeretlek, mint anyját a gyermek,
mint mélyüket a hallgatag vermek,
szeretlek, mint a fényt a termek,
mint lángot a lélek, test a nyugalmat!
Szeretlek, mint élni szeretnek
halandók, amíg meg nem halnak.

Minden mosolyod, mozdulatod, szavad,
őrzöm, mint hulló tárgyakat a föld.
Elmémbe, mint a fémbe a savak,
ösztoneimmel belemartalak,
te kedves, szép alak,
lényed ott minden lényegét kitölt.

A pillanatok zörögve elvonulnak,
de te némán ülsz fülemben.
Csillagok gyúlnak és lehullnak,
de te megálltál szememben.
Ízed, miként a barlangban a csend,
számban kihűlve leng
s a vizes poháron kezéd,
rajta a finom erezet,
főlfőldereng.

4
Óh, hát miféle anyag vagyok én,
hogyan pillantásod metsz és alakít?
Miféle lélek és miféle fény
s ámulatra méltó tünemény,
hogyan bejárhatom a semmiség kódján
termékeny tested lankás tájait?

S mint megnyílt értelembe az ige,
alászállhatok rejtelseibe!...

Vérköreid, miként a rózsabokrok,
reszketnek szüntelen.
Viszik az örök áramot, hogy
orcádon nyíljon ki a szerelem
s méhednek áldott gyümölcse legyen.
Gyomrod érzékeny talaját
a sok gyökerecske át meg át
hímezi, finom fonalát
csomóba szőve, bontva bogját -
hogyan nedűid sejtje gyűjtse sok raját
s lombos tüdőd szép cserjéi sajtát
dicsőségüket susogják!

Az örök anyag boldogan halad
benned a belet alagútjain
és gazdag életet nyer a salak
a buzgó vesék forró kútjain!
Hullámzó dombok emelkednek,
csillagképek rezegnek benned,
tavak mozdulnak, munkálnak gyárak,
sűrög milliós élő állat,
bogár,
hinár,
a kegyetlenség és a jóság;
nap süt, homályló északi fény borong -
tartalmáidban ott bolyong
az öntudatlan örökkévalóság.

5
Mint alvadt vérdarabok,
úgy hullnak eléd
ezek a szavak.
A lét dadog,
csak a törvény a tiszta beszéd.
De szorgos szerveim, kik újjászülnék
napról napra, már fölkeszülnek,
hogyan elnémuljanak.

De addig mind kiált -
Kit két ezer milliós embernek
sokaságából kiszemelnek,
te egyetlen, te lágy
bölcső, erős sír, eleven ágy,
fogadj magadba!...

(Milyen magas e hajnali ég!
Seregek csillognak érceiben.
Bántja szemem a nagy fényesség.
El vagyok veszve, azt hiszem.
Hallom, amint fölöttem csattog,
ver a szívem.)

6
(Mellékdal)
(Víz a vonat, megyek utánad,
talán ma még meg is találalak,
talán kihűl e lángoló arc,
talán csendesen meg is szólalsz:

Csobog a langyos víz, fürdőd meg!
Ime a kendő, törülközz meg!
Sül a hús, enyhítse étvágyad!
Ahol én fekszem, az az ágyad.)

Az idézet forrása <http://mek.oszk.hu>

Ode (Angol)

1.
I am sitting
here on a glittering wall of rocks.
The mellow wind of the young summer
like the warmth of a good supper
flies around.

I let my heart grow fond of silence.
It is not so difficult,
- the past swarms around -
the head bends down
and down hangs the hand.

I gaze at the mountains' mane
every leaf reflects the glow of your brow.
The road is empty, empty,
yet I can see
how the wind makes your skirt flutter
under the fragile branches of the tree.
I see a lock of your hair tip forward
your soft breasts quiver
- as the stream down below is running away -
- behold, I see again,
how the ripples on round white pebbles
the fairy laughter spouts out on your teeth.

2.
O how I love you
who, made to speak
both, the wily solitude which weaves its plots
in the deepest caverns of the heart
and the universe.

Who part from me, in silence, and run away
like the waterfall from its own rumble
while I, between the peaks of my life,
near to the far,
cry out and reverberate
rebounding against sky and earth
that I love you, you sweet step-mother.

3.
I love you like the child loves his mother,
like silent pits love their depth
I love you like halls love the light
like the soul loves the flame,
like the body loves repose.
I love you like all mortals love living
until they die.

Every single smile, movement, word of yours
I keep like the earth keeps all fallen matter.
Like acids into metal
so my instincts have burnt
your dear and beautiful form into my mind,
and there your being fills up everything.

Moments pass by, rattling
but you are sitting mutely in my ears.
Stars blaze and fall
but you stand still in my eyes.
Like silence in a cave,
your flavour, now cool,
Still lingers in my mouth
and your hand upon the waterglass
and the delicate veins upon your hand
glimmer up before me again and again.

4.
O what kind of matter am I
that your glance cuts and shapes me?
What kind of soul and what kind of light
and what kind of amazing phenomenon am I
that in the mist of emptiness
I can walk around
the gentle slopes of your fertile body?

And like the word
entering into an enlightened mind
I can enter into its mysteries...

Your veins like rosebushes
tremble ceaselessly.
They carry the eternal current
that love may blossom in your cheeks
and thy womb may bear a blessed fruit.

Many a small root embroiders through and through
the sensitive soil of your stomach
weaving knots, unwinding the tangle
that the cells of your juices may align
into clusters of swarming lines
and that the good thickets of your bushy lungs
may whisper their own glory.

The eternal matter happily proceeds in you
along the tunnels of your bowels
and the waste gains a rich life
in the hot wells of your ardent kidneys.

Undulating hills rise
star constellations oscillate
lakes move, factories operate
millions of living creatures
insects
seaweed
cruelty and goodness stir
the sun shines, a misty arctic light looms -
unconscious eternity roams about
in your metabolism.

5.
Like clots of blood
these words fall
before you.
Existence stutters
only the law speaks clearly.
But my industrious organs that renew me
day by day
are now preparing for silence.

But until then all cry out.
You,
whom they have selected out of the multitude
you only one,
you soft cradle,
strong grave, living bed
receive me into you ...

(How tall is the sky at dawn!
Armies are dazzling in its ore.
This great dazzling hurts my eyes.
I am lost, I believe...
I hear my heart beating
flapping above me.)

6.
(By-Song.)
(The train is taking me, I am going
perhaps I may even find you today.
My burning face may then cool down,
and perhaps you will softly say:

The water is running, take a bath.
Here is a towel for you to dry.
The meat is cooking, appease your hunger,
this is your bed, where I lie.)

Kabdebó Tamás

Az idézet forrása 1976, Hundred Hungarian Poems, Albion Editions, Manchester